

۱. پیشگامان

مقدمه ای از سارا الایک

زمانی که لوئیس بلانچارد بتیون افتتاح شرکت خود را در سال ۱۸۸۱ اعلام کرد، پیامی قدرتمند به زنان علاقه مند به تمرین معماری داد: این حرفه هیچ نیازی به آنها (مردان) نداشت. ۱ بتون همسالان خود را به چالش کشید تا به عنوان معمار وارد این حرفه شوند و آماده انجام کارهای مشابه با همکاران مرد خود باشند. او با تکرار نکردن این احساس مرسوم مبنی بر اینکه معماران زن چیزی برای افزودن به این رشته ندارند – که به ویژه برای طراحی خانه‌ها یا آشپزخانه‌ها مناسب نیستند – در عوض فرصت‌های نامحدودی را به آنها ارائه کرد. زنانی که در اینجا نمایه شده اند، طیف وسیعی از نظرات را در مورد استعدادهای ذاتی زنان داشتند، اما همه آنها متعهد شدند که با رعایت معیارهای حرفه‌ای تثبیت شده زمان خود موفق شوند. گام اول، در هر مورد، با کسب آموزش‌های لازم آغاز شد.

در سال ۱۸۴۸، سارا ورتینگتون پیتر^۱ مدرسه طراحی فیلادلفیا را برای زنان افتتاح کرد، اولین فرصت برای زنان آمریکایی برای یادگیری مهارت‌ها در یک محیط سازمانی. هنگامی که نویسنده محبوب سوئدی فردریکا برمر^۲ از مدرسه بازدید کرد، به زنان ایالات متحده به خاطر «کالیفرنایی جدید برای زنان ... بهتر از نقره و طلا»^۳ تبریک گفت. با شتاب گرفتن جنبش مدرسه طراحی، زنان علاقه مند به حرفه طراحی می‌توانستند در بوستون، پیتسبورگ، سینسیناتی و نیویورک آموزش ببینند. مدرسه طراحی انستیتوی فرانکلین در فیلادلفیا، که حامی اولیه مدرسه فیلادلفیا بود، در سال ۱۸۷۰ شروع به پذیرش زنان در کلاس‌های نقشه‌کشی خود کرد و مینرا پارکر نیکولز^۳، اولین معمار زن حرفه‌ای شهر، یکی از افراد آموزش دیده در آنجا بود.

در اواخر دهه ۱۸۷۰، زنانی که در آرزوی معمار شدن بودند، راه‌های دیگری برای دنبال کردن جاه‌طلبی خود پیدا کردند: ممکن بود، نزد یک معمار کارآموز شوند، مانند بتون که از یک معلم خصوصی مانند تئودیت پاپ ریدل^۴ و اتل بیلی فورمن یاد گرفت. یا در یک برنامه معماری در یکی از کالج‌های لندن-گرت^۵ ثبت نام کنند، کالج‌های مختلفی که بر اساس کمک‌های مالی فدرال تحت قانون موریل^۶ ۱۸۶۲ تأسیس شده‌اند. مری ال پیج^۷، اولین کسی که از چنین برنامه‌ای فارغ التحصیل شد، در سال ۱۸۷۹ از دانشگاه ایلینوی مدرک گرفت و مارگارت هیکس^۸ یک سال بعد از کرنل^۹ فارغ التحصیل شد. اگرچه مدرسه معماری ام‌آی‌تی تا سال ۱۸۸۵ به روی زنان بسته بود، بیش از ۱۲ زن تا پایان قرن مدرک معماری ام‌آی‌تی را دریافت کردند که لوئیس لیلی^{۱۰} هاو^{۱۰} در میان آنها بود.

نمایشگاه کلمبیایی جهان در سال ۱۸۹۳، معماران زن را برای اولین بار در کانون توجه ملی قرار داد. برتا پالمر^{۱۱} به‌عنوان رئیس هیئت مدیره بانوی نمایشگاه، مسابقه‌ای را برای ساختمان یک زن برنامه‌ریزی کرد تا دستاوردهای زنان و کارهای خیریه را به نمایش بگذارد. ۳ بتون، که اکنون یکی از اعضای AIA است، از شرکت در این مسابقه امتناع کرد، و به نظر او این مسابقه پایه گذار تاسف‌آور این موضوع سابقه دار بود که به زنان دستمزد بسیار کمتری نسبت به همسالان مرد خود می‌دادند و آنها را مجبور به رقابت برای کسب امتیاز می‌کردند. ۴ طرحی که توسط

1 Sarah Worthington Peter
2 Fredrika Bremer
3 Minera Parker Nichols
4 Theodate Pope Riddle
5 land-grant
6 Morrill

7 Mary L. Page
8 Margaret Hicks
9 Cornell
10 Lois Lilley Howe
11 Bertha Palmer

سوفیا هایدن^۱، فارغ التحصیل اخیر ام آی تی تهیه شده بود، از بین سیزده مورد ارسالی انتخاب شد. اگرچه معمار تا حدی به دلیل تقاضاهای بیش از حد هیئت مدیره دچار یک فروپاشی عصبی شد، این رویداد برجسته مفهوم معمار زن را به عموم مردم معرفی کرد.

در آغاز قرن بیستم، بیش از دویست زن به شغل معمار مشغول بودند. جولیا مورگان با تبدیل شدن به اولین زنی که از مدرسه معتبر هنرهای زیبا فارغ التحصیل شد، خبرهای بین المللی را به خود اختصاص داد، دستاوردی استثنایی بدون در نظر گرفتن جنسیت. ۵ در مناطق نزدیک به دانشگاه‌های دارای دانشکده‌های معماری مختلط، معماران زن و دانشجویان معماری شروع به راهنمایی یکدیگر و تشکیل سازمان‌های حمایتی کردند. در سال ۱۹۱۰، لیلیان رایس^۳ یکی از اولین زنانی بود که از دانشکده معماری جدید در دانشگاه کالیفرنیا، برکلی، دانشگاه مورگان فارغ التحصیل شد و هشت سال بعد، لوتا ماریا ریگز^۴ با سه زن دیگر در کلاسی ثبت نام کرد. فارغ التحصیلان MIT، از جمله لوئیس هاو^۵ و النور مینگ^۶، شرکت‌های خود را تأسیس کردند و نسل دوم فارغ التحصیلان جوان را استخدام کردند. در سال ۱۹۱۵، می اشتاینمیش^۷ انجمنی را در دانشگاه واشنگتن در سنت لوئیس تأسیس کرد که به انجمن زنان در معماری تبدیل شد و برتا یرکس ویتمن^۸ انجمن مربع-تی^۹ را در دانشگاه میشیگان تأسیس کرد. افتتاح مدرسه کمبریج برای معماری داخلی و معماری منظر در سال ۱۹۱۶، تعداد بیشتری از دانشجویان طراحی را وارد محیطی هیجان انگیز در اطراف هاروارد، MIT و شهر بوستون کرد. در اوایل دهه ۱۹۲۰، معمار النور ریموند^{۱۰} یک دفتر کار خانگی را با دیگر فارغ التحصیلان مدرسه کمبریج راه‌اندازی کرد، شبکه‌ای حمایتی برای شکوفایی او. حرفه او به عنوان یک طراح خانه‌های مدرن نوآورانه با بهره‌وری انرژی از سیستم گرمایش خورشیدی، شیوه‌های ساختمانی پایدار امروزی را پیش بینی کرد.^۶

معماران زن اروپایی مشتاق اوایل قرن نوزدهم منابع آموزشی و مربیان زن کمتری نسبت به هم‌تایان آمریکایی خود داشتند. معمار فنلاندی سیگنه ایدا کاترینا هورنبرگ برای فارغ التحصیلی از مؤسسه پلی تکنیک هلسینکی در رشته معماری، معافیت ویژه‌ای دریافت کرد، اما معماران دیگری که پروفایل آنها در اینجا آمده است، آموزش اولیه در زمینه هنر را دریافت کردند و معماری را بعداً در حرفه خود کشف کردند. معمار ایرلندی آیلین گری و معمار آلمانی لیلی رایش در مدارس طراحی تحصیل کردند و مورد احترام معلمان و معماران مرد قرار گرفتند. معمار فنلاندی آینو آلتو^{۱۱} قبل از تبدیل شدن به شریک شخصی و حرفه‌ای معمار همکارش آلوار آلتو^{۱۲} از مؤسسه فناوری فارغ التحصیل شد. پس از اخذ مدرک از دانشگاه هنرهای کاربردی وین، مارگاریتا شوته-لیهوتزکی^{۱۳} با معماران آدولف لوس^{۱۴} و جوزف فرانک^{۱۵} در پروژه‌های مسکن اجتماعی کار کرد. مشاغل همه به جز هورنبرگ تا حدودی از محبوبیت روزافزون جنبش طراحی مدرن الهام گرفته شده است.

همانطور که پروفایل‌های زیر نشان می‌دهد، مشاغل بسیاری از معماران زن پیشگام در دهه ۱۹۲۰ شکوفا شد، دوران شکوفایی ملی و احترام فزاینده به زنان، که نه تنها رای را به دست آورده بودند، بلکه تخصص خود را در مهندسی و طراحی معماری نیز نشان داده بودند. دستاوردهای آنها شامل طراحی تقریباً هر نوع ساختمانی بود - از هتل‌ها در پارک‌های ملی گرفته تا ساختمان‌های دانشگاه در محوطه‌های کالج، همچنین کلیساها، بیمارستان‌ها، کارخانه‌ها و اقامتگاه‌ها. اگرچه برخی از شرکت‌های تحت مدیریت زنان از رکود جان سالم به در بردند و پس از جنگ جهانی دوم ادامه یافتند اما این دهه‌ها دوران سخت و دلسردکننده‌ای بودند. فشار اجتماعی بر زنان آمریکایی برای ماندن در خانه - برای رها کردن شغل و پرورش خانواده - مانع پیشرفت آنها در این حرفه شد. همانطور که "هموارسازی مسیرهای جدید" در بخش دو نشان خواهد داد، با این حال، زنان به عنوان معمار و طراح در سراسر جهان گام‌های حائز اهمیت برداشتند.

- 1 Sophia Hayden
- 2 École des Beaux-Arts
- 3 Lilian Rice
- 4 Lulah Maria Riggs
- 5 Lois Howe
- 6 Eleanor Manning
- 7 Mae Steinmesch
- 8 Bertha Yerex Whitman

- 9 T-Square
- 10 Eleanor Raymond
- 11 Aino Alto
- 12 Alvar Aalto
- 13 Margarita Schutte-Lihotzky
- 14 Adolf Loos
- 15 Josef Frank

LOUISE BLANCHARD BETHUNE

لوئیس
بلانچارد
بتیون

تولد

واترلو، نیویورک، ۱۸۵۶

وفات

بوفالو، نیویورک، ۱۹۱۳

تحصیلات

ریچارد ای ویت^۱، کارآموزی، ۱۸۷۶-۸۱

سوابق حرفه ای

آر ای و ال بتیون، معماران، ۱۸۸۱-۸۳؛ بتیون بتیون و فوکس^۲، ۱۸۸۳- حدود ۱۹۰۰

افتخارات قابل توجه

AIA، ۱۸۸۷؛ همکار، AIA، ۱۸۸۸

در اواسط دهه ۱۸۷۰، قبل از اینکه هر زنی وارد برنامه معماری دانشگاه شود، و حتی در موارد نادر یک دفتر معماری را افتتاح کند، لوئیس بلانچارد بتیون تصمیم گرفت معمار شود. او در طول نزدیک به دو دهه فعالیت حرفه ای خود، نه تنها صاحب شرکت خود شد، بلکه عضویت در بالاترین سازمان حرفه ای رشته خود را نیز به دست آورد. او اولین زنی بود که به چنین موقعیتی دست یافت، او همچنین اولین کسی بود که در مورد «زنان و معماری» به مخاطبان وسیعی پرداخت و پیشنهاد کرد که زنان شاغل باید در ازای کار برابر، دستمزد برابر دریافت کنند. یک زن تاجر^۳ پیشرو در مخالفت با آشوبگران حرفه ای، او ترجیح داد به جای اینکه مروج آنها باشد، نمونه ای از حقوق برابر در محیط کار باشد. وقتی او در سن پنجاه و هفت سالگی درگذشت، او و شرکتش بیش از ۱۵۰ پروژه را تکمیل کرده بودند.^۷

زندگی اولیه بتیون هیچ توضیحی برای موفقیت بی سابقه بعدی او به عنوان یک معمار حرفه ای ارائه نمی دهد. او تا یازده سالگی توسط والدینش که هر دو مربی بودند، در خانه آموزش دید. خانواده او در سال ۱۸۶۶ به بوفالو نقل مکان کردند و یک سال بعد او در دبیرستان بوفالو ثبت نام کرد. او در دوران دانشجویی به معماری علاقه مند شد و طبق یک روایت، یک اظهار نظر منفی در مورد زنان به عنوان معمار، او را به

1 Richard A. Waite

2 Fuchs

3 business woman

چالش تبدیل شدن به یک معمار سوق داد. ۸۰ پس از فارغ التحصیلی در سال ۱۸۷۴، او به تنهایی به تدریس، مسافرت و تحصیل پرداخت - همه اینها با این هدف که خود را برای ورود به برنامه معماری کورنل^۱ آماده کند - اما وقتی فرصت کار به عنوان نقشه کش برای معمار بوفالو، ریچارد ای. ویت به وی داده شد، او این مسیر معمولی را برای ورود به این حرفه آغاز کرد. پس از پنج سال کار تمام وقت در دفتر ویت، بتیون نه تنها در تهیه نقشه مهارت داشت، بلکه در کارگاه های ساخت و ساز نیز تجربه کسب کرده بود.

در اکتبر ۱۸۸۱، معمار بیست و پنج ساله تصمیم خود را برای راه اندازی کسب و کار خود اعلام کرد. در آن دسامبر، او با رابرت آ. بتیون^۲، همکار سابقش، ازدواج کرد. آنها با هم شریک کاری شدند و دفتر معماران آر. ای و ال بتیون را افتتاح کردند. دو سال بعد، زمانی که تنها فرزندشان، چارلز ویلیام^۳، به دنیا آمد، ویلیام ال فوکس^۴، نقشه کش را ارتقا دادند تا شریک سوم شود. بتیون چندین سال مالک شرکت بود قبل از اینکه شروع به دریافت پول برای کار خود و تقسیم پاداش های مالی کسب و کار با شرکای خود کند.^۹

بتیون، بتیون و فوکس به دلیل طراحی مدارس محلی به طور گسترده ای شناخته شد - در مجموع هجده کمیسیون - اما همچنین به طور مساوی برای طراحی خانه ها و کارخانه های کوچک، کلیساها و سایر ساختمان های مورد نیاز شهر در حال رشد بوفالو، که به تازگی توسط کانال ایری^۵ به دنیای تجارت متصل شده بودند، مورد توجه قرار گرفت. از جمله پروژه های شرکت او که منحصر به شهر در حال رشد است، می توان به شرکت برق و کانال آب^۶، کارخانه آجرسازی هال اند پسران^۷، و کارخانه بافندگی بوفالو اشاره کرد. شرکا ساختمان هایی را در مناطق دیگر نیویورک و در پنسیلوانیا، کانکتیکات و کانادا طراحی کردند. فقط هفت سال پس از تأسیس شرکت خود، بتیون به عضویت AIA درآمد و یک سال بعد، در سال ۱۸۸۸، یکی از اعضای سازمان شد. در سال ۱۸۹۸، بتیون مشهورترین مأموریت خود، هتل لافایت^۸، احیای یک ساختمان ۲۲۵ اتاقه رنسانس را به عهده گرفت که برای پذیرایی و اسکان مهمانانی که در نمایشگاه پان-آمریکایی^۹ ۱۹۰۱ شرکت می کردند، طراحی شده بود. این هتل مشهور، نقطه عطفی در مرکز شهر بوفالو است، شهری که عمیقاً تحت تأثیر اولین معمار زن حرفه ای کشور قرار گرفته است. - SA

1 Cornell
2 Robert A. Bethune
3 Charles William
4 William L. Fuchs
5 Erie Canal

6 Cataract Power and
Conduit Company
7 Hall and Sons
8 Hotel Lafayette
9 Pan-American Exposition

هتل لافایت، بوفالو، نیویورک، رندر، بتیون، بتیون و فوکس، ۱۹۰۴. کورتسی کلی هیز مک آلونی^۱

1 Hotel Lafayette, Buffalo, NY, rendering, Bethune, Bethune & Fuchs, 1904. Courtesy Kelly Hayes McAloni

SIGNE IDA KATARINA HORNBERG

سیگنه آیدا کاتارینا هورنبورگ

تولد

تورکو، فنلاند، ۱۸۶۲

وفات

هلسینکی، فنلاند، ۱۹۱۶

تحصیلات

کالج پلی تکنیک هلسینکی، ۱۸۹۰

دفاتر کار

کیسلف و هیکل^۲، ۱۸۹۰؛ لارس سونک^۳، ۱۸۹۱ - حدود. ۱۹۰۰

افتخارات قابل توجه

اولین معمار زن آموزش دیده در فنلاند

سیگنه هورنبورگ اولین معمار زن آموزش دیده در فنلاند و احتمالاً در کل اروپا بود. اگرچه اطلاعات در مورد زندگی و کار او کمیاب است، اما او به طور گسترده ای به عنوان یک پیشرو در زمینه شناخته شده و استثنایی معماری و به دلیل کمک های مهمش در سبک رمانتیک ملی در فنلاند شناخته می شود.

هورنبورگ در دوران تحول اجتماعی نوپا در فنلاند به بلوغ رسید، زمانی که جنبش زنان موفق شد تا حدی از دسترسی زنان به آموزش عالی را تضمین کند. تأسیس انجمن زنان فنلاند در سال ۱۸۸۴ تا حد زیادی به عنوان نقطه عطفی در جنبش زنان تلقی می شود که یکی از اهداف اصلی آن بهبود فرصت های آموزشی زنان بود. ۱۰ هورنبورگ از جمله اولین موج زنانی بود که از این قانون جدید بهره مند شد. او در سال ۱۸۸۷ در کالج پلی تکنیک هلسینکی (دانشگاه آلتو کنونی) ثبت نام کرد و تحصیلات خود را در سال ۱۸۹۰ به پایان رساند و بدین ترتیب اولین زنی بود که مدرک معماری دریافت کرد. ۱۱ مانند سایر زنان دانشگاهی در پایان قرن نوزدهم، هورنبورگ نیز به عنوان یک دانشجوی فوق العاده موفق به دریافت مدرک شد و فقط با مجوز ویژه می توانست مدرک خود را تکمیل کند.

1 Turku
2 Kiseleff & Heikel

3 Lars Sonck

پس از فارغ التحصیلی، هورنبورگ ابتدا در دفتر هلسینکی کیسلف و هیکل و سپس برای لارس سونک مشغول به کار شد. (سونک نقش پیشرو در توسعه رمانتیسیم ملی ایفا کرده بود، سبکی نوردیک^۱ یا شمالی شبیه به جاگندستیل^۲ یا هنر نو، که تلاش می کرد هویت فضایی ملی جدیدی را مستقل از نفوذ روسیه ایجاد کند. ۱۲) اگرچه دستاوردهای آموزشی و حرفه ای مهمی برای بسیاری از زنان در معماری برای طبقات بالادست حاصل شده بود اما آنها تا حد زیادی از نقش های رهبری کنار گذاشته شدند. در حالی مشخص نیست هورنبورگ در طول زندگی حرفه ای معماری خود روی چند ساختمان کار کرده است ولی او به دلیل مشارکت قابل توجهش در ساختمان آپارتمان نیواندر هاوس^۳ (۱۸۹۲) در پوری^۴ و ساختمان آپارتمان سپانکاتو^۵ (۱۸۹۷) در هلسینکی به خاطر طراحی در ارتفاع شناخته شده است. او همچنین به خاطر طراحی یک کارگاه کودکان در هلسینکی و یک خانه آتش نشانی داوطلبانه (۱۸۹۰) در پوروو^۶ مشهور شده است که امروزه قدیمی ترین بنای باقیمانده است که توسط معمار زن در اروپا طراحی شده است.

خانه نیواندر که به نام سیگنلینا^۷ (قلعه سیگنه) نیز شناخته می شود، اثری التقاطی و تاریخی است که در مرکز پوری قرار دارد و تا به امروز باقی مانده است. ساختمان آپارتمان سپانکاتو در دهه ۱۹۶۰ تخریب شد. شایان ذکر است که هورنبورگ علاوه بر طراحی نمای بیرونی، بر فرآیند ساخت ساختمان نظارت داشته است، نقش هایی که معمولاً برای مردان محفوظ بود. ۱۳—LFR

1 Nordic style
2 Jugendstil
3 Newander House
4 Pori

5 Sepänkatu Apartment Building
6 Porvoo
7 Signelinna

خانه نیواندر (قلعه سیگنه)، پوری، فنلاند، ۱۸۹۲. عکس هانا تیولا^۱

1 The Newander House (Signe Castle), Pori, Finland, 1892. Photo Hanna Tyvelä

LOIS LILLEY HOWE

لوئیس لیلی هاو

تولد

کمبریج، ماساچوست، ۱۸۶۴

وفات

کمبریج، ماساچوست، ۱۹۶۴

تحصیلات

دانشکده موزه هنرهای زیبا، بوستون؛ MIT، ۱۸۹۰

دفاتر کاری

لوئیس لیلی هاو، ۱۸۹۴-۱۹۱۳، هاو و منینگ، ۱۹۱۳-۱۹۲۶؛ هاو و منینگ و آلمی، ۱۹۲۶-۱۹۳۷

تدریس

انجمن کوپلی بوستون^۱، مدیر، ۱۸۹۵-۱۹۱۹، انجمن هنر و صنایع بوستون، مدیر، ۱۹۱۶-۱۹۱۹، انجمن زنان MIT، ریاست، ۱۹۲۲-۱۹۲۴

افتخارات قابل توجه

جایزه دوم، ساختمان زنان، نمایشگاه جهانی ۱۸۹۳

لوئیس لیلی هاو در یک حرفه ای که تقریباً پنج دهه را در بر می گرفت، شرکتی را رهبری کرد که مسئول بیش از ۴۲۵ پروژه بود، از بازسازی خانه و ساختمان اداری گرفته تا توسعه مسکن. او ابتدا به تنهایی و بعداً با شرکای خود، النور منینگ و مری آلمی^۲، استانداردی از کیفیت را تعیین کرد که حمایت خود را از خانواده‌های اصیل بوستون و مناطق اطراف به دست آورد.

هاو که در سال ۱۸۹۰ از MIT فارغ التحصیل شد، به طور استثنایی برای سرمایه گذاری خود در زمینه معماری آماده بود چرا که در دانشکده معماری موسسه به عنوان نقشه کش، هنرمند و کتابدار کار کرده بود. او دو سال را به عنوان طراح نقشه کش در دفتر آلن و کنوی^۳ بوستون گذراند و قبل از تأسیس شرکت خود در خیابان ترمونت^۴ در سال ۱۸۹۴، یک کار خصوصی دیگر در شیفت شب داشت. تنها یک سال بعد، معمار

1 Copley Society of Boston
2 Mary Almy

3 Allen and Kenway
4 Tremont Street

رابرت پیبادی^۱ از انتخاب موفق او به AIA حمایت کرد. دستاوردی که ممکن است به این دلیل باشد که اعضای رأی دهنده به اشتباه فکر می کردند که او یک مرد است، با این فرض که لوئیس (Lois) نسخه ای از لوئیس (Louis) است. با گذشت زمان، هاو نشان داد که بیش از حد شایسته این افتخار است، زیرا او به دلیل طراحی‌های اصلی مسکونی، برای بازسازی خوب خانه‌های قدیمی‌تر، و تلاش برای دستیابی به دقت تاریخی با نجات درها، پنجره‌ها و سایر موارد از سازه‌های در حال تخریب شناخته شد. کار او و شرکت او به زودی در مجله ی معماری، سوابق معماری، انجمن معماری و دیگر مجلات حرفه ای آن روز ظاهر شد. ۱۴

در سال ۱۹۱۳، پس از انتشار جزئیات خانه های قدیمی نیوانگلند، با کنستانس فولر^۲، هاو معمار مینینگ را به عنوان شریک استخدام کرد. مینینگ که فارغ‌التحصیل سابق MIT بود، بعد جدیدی را به تمرین مناسب عصر پیشرو - علاقه به توسعه مسکن عمومی و پروژه‌های نوسازی شهری - آورد. در حالی که هاو بر کارهای مرمت متمرکز بود، از جمله اولین احیای خانه قرن هفدهمی که در کمبریج بازسازی شد، مینینگ تلاش مشترک را به سمت مسکن باغ شهر هدایت کرد و نقش شرکت را در طراحی و برنامه ریز شهری ماریمونت جان نولن^۳ در اوهایو، به دست آورد. یکی از بیست و پنج شرکت درگیر در توسعه، هاو و مینینگ معماران دنی پلیس^۴، هفت کلبه انگلیسی تک خانواده و دو کلبه انگلیسی دو خانواده در نزدیکی مرکز توسعه بودند. ۱۵

طول عمر شرکت هاو تا حدی به دلیل استخدام سرسام آور فارغ التحصیلان MIT بود که هر یک از آنها انرژی و چشم انداز تازه ای را برای نسل جدید به تابلوی نقاشی آوردند. در سال ۱۹۲۶، او از آلمی، فارغ التحصیل سال ۱۹۱۷ MIT که اخیراً به عضویت AIA انتخاب شده بود، استقبال کرد. ۱۶ آلمی، که به دلیل فلج اطفال دوران کودکی با چوب زیر بغل راه می رفت، به نظر می رسد که جنبه های تجاری شرکت را در طول یک دوره به سرعت در حال مدرن شدن مدیریت کرده و در عین حال در مهارت های طراحی و نقش کشی نیز مشارکت داشته است. هاو در بیشتر دوران رکود اقتصادی شرکت خود را حفظ کرد، اما سرانجام پس از بازنشستگی در سال ۱۹۳۷، کسب و کار بسیار موفق خود را بست. شش سال قبل از آن، او بر اساس شایستگی های خود و با نام بسیار محترم خود به عنوان یکی از اعضای AIA انتخاب شده بود. وی سومین زنی بود که این افتخار را دریافت کرد. هاو به عنوان بنیانگذار اولین شرکت معماران زن در قرن بیستم، سطح مرمت تاریخی در نیوانگلند را - با حفظ خانه‌های بی‌شماری در طول مسیر - ارتقا داد و ثابت کرد که معماران زن می‌توانند در صحنه ملی در پروژه های برنامه ریزی باغ شهر پیشرفته به رقابت بپردازند. - SA

1 Robert Peabody
2 Constance Fuller

3 John Nolen's Mariemont,
4 Denny Place

تغییرات داخلی خانه خانم گریس ورد ای ام، طرح آبرنگ، کمبریج، MA، ۱۹۰۱. با احترام کتابخانه های MIT¹

آن ام. پل هاوس، نیوبوری پورت، MA، ۱۹۱۱. با احترام کتابخانه های MIT²

1 Mrs. A. M. Griswold House interior alterations, watercolor sketch, Cambridge, MA, 1901. Courtesy MIT Libraries

2 Anne M. Paul House, Newburyport, MA, 1911. Courtesy MIT Libraries

THEODATE POPE RIDDLE

تئودیت پاپ ریدل

تولد

سالم، اوهایو، ۱۸۶۷

وفات

فارمینگتون، کانکتیکات، ۱۹۴۶

تحصیلات

معلم خصوصی

سوابق حرفه ای

تئودیت پوپ، ۱۹۰۷ - حدود. ۱۹۲۷

افتخارات قابل توجه

۱۹۱۸. AIA

هنگامی که افی پاپ^۱ نوزده ساله بود، نام خود را به تئودیت تغییر داد، که نشانه اولیه تصمیم او برای شکل دادن به زندگی خود به عنوان یک کلکسیونر هنری، حفاظت کننده و معماری تأثیرگذار بود. پوپ تنها فرزند یک صنعتگر برجسته و همسرش در کلیولند، اوهایو^۲، در مدارس خصوصی غرب میانه تحصیل کرد قبل از اینکه یک سال را در مدرسه خانم پورتر^۳ در فارمینگتون^۴، کانکتیکات به پایان برساند. در دره فارمینگتون، او میراثی از معماری استعماری آمریکایی، مزارع کار و زیبایی طبیعی چشم انداز رودخانه فارمینگتون را کشف کرد. وقتی به کلیولند بازگشت، آرزوی آن مکان را داشت و به جای «بیرون آمدن» برای فصل، والدینش را متقاعد کرد که به او اجازه دهند به شرق بروند.

در زمانی که بیشتر زنان با موقعیت اجتماعی او خود را به عنوان مهماندار و بشردوست مشغول می کردند، پاپ به طراحی معماری علاقه داشت. در اواسط دهه ۱۸۹۰، او آموزش غیررسمی تاریخ هنر را در دانشگاه پرینستون دریافت کرد، اما غیر این به صورت خودآموزته تحصیل کرده بود. ۱۷ او برای اطلاع از اولین پروژه خود، بازسازی یک خانه کشاورزی قدیمی، نشریات معماری فعلی را مطالعه کرد و از درس های آموخته شده در مورد طراحی و ساخت و ساز برای طراحی خانه والدینش، هیل-استید^۵ در نزدیکی مدرسه محبوبش استفاده کرد. خانه ای که به سفارش پدرش ساخته شده بود، در قلب «خانه پاپ» بود، نه «مک کیم، مید و کاخ سفید^۶»، اگرچه از آن شرکت معماری مشهور برای طراحی پلان های

1 Effie Pope
2 Cleveland, Ohio
3 Miss Porter's School

4 Farmington
5 Hill-Stead
6 McKim, Mead and White House

پاپ و کشیدن نقشه ها دعوت شد. طراحی او با الهام از روند احیای استعماری که پس از آن کشور را فرا گرفت، سنت های کلاسیک ساختمان های اولیه آمریکا را پیشنهاد کرد.^{۱۸}

اگرچه پاپ دفتری در هیل استید داشت، اما در سال ۱۹۰۷ دفتری در نیویورک افتتاح کرد. در طول دو دهه بعد، او سه مدرسه خصوصی را در کانکتیکات طراحی کرد: مدرسه وست اور^۱ (۱۹۰۹) در میدلبری^۲، مدرسه هوپ بروک^۳ (۱۹۱۵) در نوگتاک^۴، و آون اولد فارمز^۵ (۱۹۲۷)، یک مدرسه پسرانه در آون^۶. شیفتگی او به معماری تاریخی و بازتولید دقیق آن به ویژه به طراحی او برای آون اولد فارمز کمک کرد، که نه تنها کلبه های کوتس ولدز^۷ را تکرار می کرد، بلکه در واقع او را به بازدید از آن منطقه برای الهام گرفتن و استخدام صنعتگران بریتانیایی برای کار بر روی ساختمان ها سوق داد.

در سال ۱۹۱۸، پس از یازده سال سابقه حرفه ای، پاپ پنجمین عضو زن AIA و اولین عضو از کنکتیکات شد. شهرت او که به دلیل "سلیقه بی عیب" و توانایی او در طراحی به یک سبک ثبت معماری که به عنوان "آمریکایی به اندازه کافی خوب و از مد افتاده" ستایش می شود، منجر به یک کمیسیون مهم ملی در سال ۱۹۲۰ شد. انجمن یادبود روزولت زنان او را استخدام کرد تا زادگاه تئودور روزولت را به کمک سنگ قهوه ای احیای گوتیک که چهار سال قبل تخریب شد، به عنوان یادبودی برای رئیس جمهور اخیراً درگذشته بازسازی کند. پاپ با استناد به طراحی خود بر روی اقامتگاه "دوقلو"ی مجاور موجود، خانه را به گونه ای بازسازی کرد که برای معاصرانش هم یادگاری و هم مدرن باشد. ۲۰ بازسازی دقیق وی از اقامتگاه ۱۸۶۵ در جنبش حفاظت از تاریخ بسیار مهم بود. محل تولد تئودور روزولت اکنون یک مکان تاریخی ملی است که توسط خدمات پارک ملی اداره می شود.

پاپ قبل از مرگش در سال ۱۹۴۶، موزه خانه خود را در نظر گرفت که مناظر، خانه و مجموعه ای از هنرها و هنرهای تزئینی را به ارث برد. امروزه، هیل-استید یک مکان تاریخی ملی است. - SA

هیل استید، فارمینگتون، کانکتیکات، ۱۹۰۱، عکس از جیمز اف اوگرم. موزه هیل استید^۸

- 1 Westover School
- 2 Middlebury
- 3 Hop Brook School
- 4 Naugatuck
- 5 Avon Old Farms

- 6 Avon
- 7 Cotswolds
- 8 Hillstead, Farmington, CT, 1901. Photo James F. O’Gorman. Courtesy Hillstead Museum